

‘Ο Αχιλλεύς δέχεται πρεσβείαν εκ μέρους του ‘Αγαμέμνονος, αποτελουμένην από τον ‘Οδυσσεά, τον Αίαντα και τον Φοίνικα. (Έργον του Φλάξιμαν).

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ PIERRE VEBER

Η ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΕΣ

(Στό δωμάτιο του ύπνου των δεσποινίδων Μορσελέ σέ μιά βίλλα, στίς Κάννες. Μεσάνυχτα περασμένα. ‘Η δυό αδελφές, πού μόλις γύρισαν από τόν χορό του Καζίνο, ετοιμάζονται νά κοιμηθούν. ‘Η Ρένα, ώς είκοσιεπτά χρονών, ψηλή, ξανθή, λίγο μαραμμένη, μιλάει στή μικρότερη, τή Μαριέττα, άρκετή ώρα γιά τόν χορό, μά αυτή, άφηρημένη, τής απαντάει μέ μονοσύλλαβα).

ΡΕΝΑ, (νευριασμένη, γιάτί δέν τήν προσέχει ή αδελφή της).—Τό Ξέρεις πώς κατόντησες άνυπόφορη;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ, (ξεστάει σέ λυγμούς).—Ρένα! Ρένα!

ΡΕΝΑ.—Τί έπαθες; (Τήν πλησιάζει). Μήν κλαίς, μικρούλα μου!

Τί σού συμβαίνει;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ.—Τίποτα... Έχω... μου συμβαίνει... άρραβωνιάστικα...

ΡΕΝΑ, (έκπληκτη).—Τί λές;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ, (σκουπίζει τά μάτια της).—Άρραβωνιάστικα...

ΡΕΝΑ, (πειραγμένη).—Πότε;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ.—Απόψε.

ΡΕΝΑ.—‘Η μαμά τό Ξέρει;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ.—Όχι άκόμα. Θα σέ παρακαλέσω μάλιστα νά τής τό πής εσύ.

ΡΕΝΑ, (κατσουφιάζοντας).—‘Όστε έμένα βρήκες γι’ αυτή τήν άγγαρεία; Μπράβο, άνάιδια!...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ.—Είσαι κακιά.

ΡΕΝΑ.—Καί μέ ποιόν άρραβωνιάστικης;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ.—Μέ τόν Μωρίς Ντανιέλ. Τόν Ξέρεις. (‘Η Ρένα σοβαρεύεται απότομα και σωπαίνει). ‘Από τήν πρώτη μέρα πούθθαμε στίς Κάννες μέ είχε βάλει στό μάτι. Μέ παρακολουθούσε παντού και δέν μ’ άφινε σέ ήσυχία ούτε στήν έκκλησία. Στήν άρχή μου έρχόταν νά τόν βρίσω, προπάντων γιάτί δέν χώνευα τό μουστακάκι του... Θυμάσαι όταν μās τόν προτοούστησαν στό τέννις... Μ’ άκούς;

ΡΕΝΑ, (πού έχει άλλοτ τό νού της).—Ναί... Ναί...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ.—Θυμάσαι πώς έκεινο τό βράδυ μούκανεσ παρατηρήσεις γιάτί τού είχα φερθεί λιγάκι ύπεροπτικά... Καί μου είπες μάλιστα ένα σωφό καλά γιά λογαριασμό του... Πού νά Ξερες...

ΡΕΝΑ, (άφηρημένα).—Πού νά Ξερα!...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ.—‘Επειτα τόν Ξαναείδα στό Καζίνο κι’ από τότε τόν Ξβίλετα κάθε μέρα στήν πλάζ. Είχα μάθει πώς ήταν φίλος τής Μπαρσεβάλ, αυτής τής σαχλωεατρίνας πού παίζει στό Καζίνο, αλλά δέν είνε άλήθεια. Μούδωσε τόν λόγο του. Φαίνεται πώς τά διαίδει ή Ξδια γιά ρελλάμα. ‘Εγώ όμως δέν τόξερα και τόν συχναίμονα κάθε μέρα και περισσότερο, όσπου Ξαφνικά θυμήθηκα πώς είχα διαβάσει κάπου πώς όταν ένα κορίτσι συχναίεται πολύ έναν άντρα, αυτό σημαίνει πώς είν’ έτοιμο νά τόν έρωτευθή τρελλά... και τόν... έρωτεύθηκα... Τότε, μόλις τό κατάλαβε, άρχισε κι’ αυτός νά κάνη τήν κύερφαλάγγισι, καθώς τήν ειπε...

ΡΕΝΑ, (Ξαφνιασμένη).—Τήν ύπερφαλάγγισι;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ.—Ναί... Ξέρεις, είνε... φοβερά Ξξυπνος. Κατάλαβε λοιπόν άμέσως πώς έπειδή δέν έχει περιουσία, οι γονείς μας θά τούδιναν φύσημα κι’ έλαβε τά μέτρα του. Έμαθε πώς εσύ έχεις μεγάλη έπιτροφή στόν μπαμπά κι’ έβαλε τά δυνατά του νά σέ κατακτήση...

ΡΕΝΑ, (συγνημένη).—Άχ. Θεέ μου!...

“Όστε γι’ αυτό...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ.—Ναί, αυτό ήταν ή είτερφαλάγγισι, μά εγώ λίγο έλειψε ν’ άρχίσω νά σέ Ξηλέω. Εύτυχώς μου Ξξήγησε τήν κατάστασι: ‘ΕΗ αδελφή σας, μου είπε, δέν είνε όσο φαίνεται στριμμένη. Προσπαθώ νά τήν πάρω μέ τό μέρος μας και άν τό κατορθώσω, τά πράγματα θά πάνε καλά... Πρίν περάσουν δέκα μέρες, θά τήν «μπατάω» και τότε θά τής Ξξομολογήθω τήν άγάπη μας... Μά δέν τόλμησε νά σού μλήση σχετικώς... Τήν τελευταία στιγμή τούέλεγε τό άρρος...

ΡΕΝΑ.—Εύτυχώς! (Πικρά). Κι’ εγώ πού νόμιζα πώς τού άρεσε νά κουβεντιάζη μαζί μου! Κι’ εγώ πού νόμιζα πώς μέ Ξεχώριζε από τίς άλλες, γιάτί μόνο μέ μένα μπορούσε νά μιλή γιά σοβαρά πράγματα!...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ.—Πόσο έπεςες Ξξω, Ρένα μου! Νά Ξερες πόσο εχαμοριόταν ψυχικώς, καθώς μούλεγε, όταν σού μιλούσε, μ’ όλο πού σέ θανάμζει. Μιά μέρα μάλιστα μούπε: ‘ΕΗ αδελφή σας κάνει γιά δασκάλα.

ΡΕΝΑ, (πληγωμένη).—Τό ειπε αυτό;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ.—Όχι γιά κακό... Μά στάσον νά σού πώ τήν ιστορία μου. ‘Η άγάπη μας άρχισε πρό όκτώ ήμερών άκριβώς... Στούς περιπάτους, στήν πλάζ, στό τέννις, βρίσκαμε

καιρό να τὰ λέμε. Είχαμε άρχισει ν' άνταλλάσσουμε διαφορούμενες κουδέντες, μά ούτε ό ένας, ούτε ό άλλος τολμοϋσε να προσέρη τη λέξι πού θα μάς ένωσε. Άρχισα να μὴν ξέρω τί να κάνω, όταν ξάφνου μου ήρθε ή ιδέα να καταφύγω στη φρουλάιν μας.

PENA, (κατάπληκτη).—Στή Λίσμπειτ;
MARIETTA.—'Αμ' τί; Τῆς τὰ εἶπα, πού λές, δια με τὸ Ν και με τὸ σίγμα.

PENA.—Φαντάζομαι τί φωνές θα σοβμητῆς.
MARIETTA.—Τί λές, καλέ; 'Ισα-Ισα πού χάρηκε πολύ... Χτυποῦσε μάλιστα τὰ χέρια της ἀπὸ τὴ χαρά της. Άποφασίσαμε λοιπόν να πάη να τὸν βρῆ.

PENA.—Μπράβο, άφοσίωσις!
MARIETTA.—Θά ήταν άξιοκατάκριτη αν ή υπόθεσις δέν τελείωνε κατ' εὐχην, άλλ' άφου δια πηγαίνον καλά, εἶνε άξιοθαύμαστη. Πάει, πού λές, τὸν βρίσκει και τὸυ λέει: «Κύριε, φαίνεσθε πολύ λυπημένος... μήπως γιατί αγαπάτε τὴ δεσποινίδα;». — «Ναί», τῆς ἀπανταί εκείνος. «Φοβάμαι όμως πὸς ή δεσποινίς δέν μ' αγαπάει. 'Επειτα υπάρχουν ένα σωρό έμπόδια». — «Δέν βαρύνεστε, τὸυ λέει ή Λίσμπειτ, ἐπὶ έμπόδια γκρεμίζονται εύκολα! Μιά πού ή δεσποινίς σάς αγαπάει και τὴν αγαπάτε...». Τὰ παρείπε βέβαια λιγάκι, αλλά τὰ κατάφερε μιά χαρά. Μου κανόνισε και μιά συνάντησι πίσω ἀπὸ τὴ ρωσική εκκλησία. 'Όταν συναντηθήκαμε, ό Μωρίς ήταν πὸς συγκινημένος ἀπὸ μένα. Δέν μπορούσε ν' ἀρθρώσει άλλο ἀπὸ τὴ φράσι: «Τί τρέλλα β, ἐπὶ τρέλλα β. 'Εγὼ τότε συγκέντρωσα δια μου τὴν ψυχραιμία και τὸυ εἶπα: «Σ' αγαπῶ, μ' αγαπᾶς, τ' άλλα εἶνε περιττά. Αὐτὸς μου ζήτησε όχτὸ μέρες προθεσμία για να σκεφτῆ... και σήμερα τὸ βράδυ...

PENA, (άνυπόμονα).—Λοιπόν;
MARIETTA. — ... Στὴν ταρίτσα τὸυ Καζίνου μου εἶπε πὸς θά'ηθε αύριο τὸ απόγευμα να με ζήτησῆ ἀπ' τὸν μπαμπά και πὸς πρέπει νάχω προετοιμασί τὴν κατάστασι... Περάσαμε τρεῖς ὄρες ό ένας πλάι στὸν άλλο σάν άρραβωνισμένοι... 'Ημουν σάν τρελλῆ. Τὸν αγαπᾶω τόσο, τόσο πολύ! 'Εσὺ δέν μπορείς να καταλάβῆς τέτοια πράγματα, γιατί εἶσαι σοβαρή... 'Εγὼ όμως... Μοῦχεται να τὸ φωνᾶσω σ' ὄλον τὸν κόσμο, να βάλω ἕναν τελάλη να τὸ διαλαλήσῆ στις πλατεῖες και στὰ σοκάκια, να κολήσω προγράμματα στοὺς φανοστάτες με τίς λέξεις «'Α γ α π ὼ τ ὸ ν Μ ω ρ ῖ ς». ... Αὐτὴ ή φράσι γεμίζει ὄλη μου τὴ ζωή, μου δίνει φτερά, μ' ανεβάζει στὰ οὐράνια...
PENA. — Και τώρα... τί σκέπτεσαι να κάνῆς;
MARIETTA. — 'Αφου ἔχω μιά καλή μεγάλη ἀδελφοῦλα πού εἶνε τόσο σοβαρή και μ' αγαπάει τόσο, εἶμαι σίγουρη πὸς αύριο τὸ πρωί θα πάη να βρῆ τὸν κύριο μπαμπά μας και θα τὸν... μπατάρῆ...
PENA. — 'Εγὼ δέν ξέρω να... μπατάρω. Αὐτὸ να τὸ βγάλῆς ἀπὸ τὸ νοῦ σου. ('Ανεβαίνει στὸ κρεβάτι της).
MARIETTA.—'Αρνέσαι;
PENA.—Ναί, ἀρνέμαι... Μόνη σου τάκανε κουβάρη, μόνη σου πρέπει να τὰ ξεπληρῆς. (Φυσᾶει με λύσσα τὸ κερί πού βρίσκεται στὸ κομοδίνο της). 'Αν θέλεις, μπορείς ν' ἀποταθῆς στη φρουλάιν.
MARIETTA, (στενοχωρημένη).—Δέν τῶξερα πὸς εἶχα μιά τόσο κακιᾶ ἀδελφοῦλα...
PENA, (πέφτει στὸ κρεβάτι της και κοινοκλώνεται με τίς κουβέρτες της).—Εἶμαι κακιᾶ και φαίνομαι...
MARIETTA.—Και δέν μ' αγαπᾶς. (Σιγή). Με μισεῖς, γιατί με ζηλεύεις... Με ζηλεύεις!...
PENA, (πειραγμένη).—Καλέ τί μάς λές;
MARIETTA.—Νόμιζες πὸς ό Μωρίς σε φλερτάρει, τὸ εἶχες πάρει στὰ σοβαρά πὸς σ' αγαποῦσε και τώρα πού ἔμαθες πὸς αγαπάει, ἔμένα, πᾶς να σκάσῆς ἀπὸ τὸ κακό σου.
PENA.—'Όχι δά.
MARIETTA.—Ναί, με μισεῖς, γιατί εγὼ πού εἶμαι μικρότερή σου πέντε χρόνια, θα παντρευτῶ πρὶν ἀπὸ σενα.
PENA, (ἔξω φρενῶν, πεταί τὰ σκεπάσματα κι' ἀνακαθεται στὸ κρεβάτι της).—'Ε, και; 'Εσὺ βέβαια τὸ βρίσκεις φυσικό να ἔρχονται ὄλες ή εὐτυχίες σε σενα. Κι' εγὼ; 'Εγὼ πρέπει πάντα να χαίρομαι με τίς δικές σου τίς χαρές; 'Ετσι νομίζεις; 'Εγὼ λοιπόν δέν εἶμαι ἄξια για τίποτ' άλλο, παρὰ για να κατανῆσω γεροντοκόρη; 'Απὸ μικρή εσὺ ήσουν πάντα τ' αγαπημένο παιδί, τὸ χαϊδεμένο. 'Εσὺ εἶσαι ἀπὸ μωρὸ ή προτίμησι τὸυ μπαμπά και τῆς μαμᾶς... 'Όταν άρρώστανες, ή άρρώστεια σου ήταν πάντα εσοβαρῆ για τὴ λαχτάρα τους, όταν εἶχες καμιά επιτυχία, ή επιτυχία σου ήταν «καταπληκτικῆ» για τὸν θαυμασμό τους... 'Εγὼ; 'Εγὼ δέν λογαριαζόμουν, δέν λογαριάζομαι, εἶμαι, βλέπεις ή προτότοκη και σάν

μεγαλειότερη, ἔχω κι' εγὼ ὑποχρεώσεις στη μικρότερη...

MARIETTA.—Εἶσαι ἄδικη! Οἱ γονεῖς μας δέν δεῖξανε ποτὲ καμιά προτίμησι σε μένα.

PENA.—Ναί, βέβαια, τὸ ξέρω. Οἱ γονεῖς μας, ἀπὸ φόβο μη φανοῦν ἄδικοι, μάς χάριζαν πάντοτε τὰ ἴδια φρουτάνια, τὰ ἴδια καπέλλα, τὰ ἴδια χουσαφιὰ. 'Όλα τὰ ὄωρα τους ήσαν ἴδια κι' ἀπαράλλαχτα. Μά εσὺ εἶχες ὄλη τους τὴν ἀγάπη, εσὺ δια τους τὰ χάρδια, εσὺ εἶχες τὰ πιὸ γλυκά χαμόγελα και τὰ πιὸ μικρά τους δάκρυα. Και τώρα πού μεγαλώσαμε, πάλι εσὺ πρέπει πρῶτα να παντρευτῆς, εσὺ να εὐτυχῆσῆς... Προχτῆς ἄκουσα τὸν πατέρα πού ἔλεγε: «'Η Ρένα δέν θα μάς ἀποχωριστῆ. Μᾶς αγαπάει τόσο ή καὶνενοῦλα. Θα τὴν κρατήσουμε κοντά μας. Τὴν ἄλλη πρέπει να παντρευθῶμε. Άρχισε να μεγαλώνῆς... Σάν να μὴν ήμουν εγὼ πέντε χρόνια μεγαλύτερη σου...»
MARIETTA.—Μά θάρρη ή σειρά σου και σενα...
PENA.—'Όχι δά! Κανείς δέν μου κάνει πειά φλέρετ... Κι' όταν ἄκουα ζητοῦν να με κατακτήσουν, θέλουν να με κατακτήσουν σάν ἀδελφῆ κι' ὄχι σάν γυναίκα... 'Όταν ό Μωρίς άρχισε να ἐπιδιῶκη τὴ συντροφία μου, νόμισα πὸς αἰσθάνοταν κατὶ για μένα κι' ἐννοῶσα τὴν καρδιά μου να φτερουγίξῆ... Άρχισα κίολας να φτιάχω δνεϊρα, άρχισα να ξεχνᾶω πὸς μαραινόμαι ἀγάπη-ἀγάπη, πὸς εἶμαι κίολας γεροντοκόρη. (Κλαίει). Κι' αὐτὸς με κορόιδευε. (Τὴν πνίγουν λυγμοί). 'Αχ, πόσο κακό!... πόσο κακό μου ἔκανε...
MARIETTA, (τὴν πλησιάζει).—Καθμένη μου ἀδελφοῦλα...
PENA, (τὴ σπρώχνει ἀπὸτομα).—Φύγε!... Φύγε!... Σὲ μισῶ! σὲ μισῶ!... (Κρύβει τὸ πρόσωπό της στὸ προσκέφαλό της και κλαίει με λυγμούς. 'Η Μαρριέττα γύνεται, πᾶει σιγά-σιγά και φιλάει τὸ χέρι τῆς ἀδελφῆς της πού εἶνε μαζεμένο νευρικά στα σκεπάσματα κι' ἔπειτα πᾶει και πλαγιάζει. Σιγή. 'Απ' ἔξω ἀκούγεται ό ρυθμικός θόρυβος τὸν κυμάτων πού σπᾶνε στὰ βραχάκια. 'Επειτα ἀπὸ μισή ὥρα, ή Ρένα, πού στέρεψαν πειά τὰ μάτια της, φωνάζει στην ἀδελφῆ της). Μαριέττα... κοιμάσαι;
MARIETTA, (δειλά). — 'Όχι...
PENA. — Σιγῶρέσέ με, ἀδελφοῦλα μου... Αὐριο τὸ πρωί θα μιλῶσω τῆς μαμᾶς...
ΑΥΛΑΙΑ

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ
Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΙ Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Κάποτε ό Γουλιέλμος Α' τῆς Πρωσίας ταξείδευε ἰνκὸγκνιτο στην Οὐγγαρία για να περηγηθῆ και να γνωρίσῆ τὰ πιὸ ἄξιοθέατα μέρη τῆς χώρας.

Μιά μέρα, ἐκεῖ πού περπατοῦσε χωρὶς συνοδεία στα περὶχωρα τὸυ Τρέπλιτς, συνάντησε ἔξωατα στὸ δρόμο του ἕναν Οὐγγρο δικαστῆ, ό ὁποῖος ἐβάδιζε ἀγὰ κι' ἐκάπνιζε γαλήνιος τὴν πίπα του. 'Ο Πρῶσος βασιλεὺς τὸν ἐσταμάτησε μ' εὐγένεια και με τὴ συνηθισμένη του εὐπροσηγορία τὸν ἐφώτισε:

- Ποῖς εἶσαι, παλληκᾶρι μου; Κι' ἀπὸ πού εἶσαι;
- Εἶμαι δικαστῆς ἀπὸ τὸ Κόβη. ἀπάντησε με κάποια ἐκπληξῆ ό Οὐγγρος.
- Εἶσαι εὐχαριστημένος ἀπ' τὸ ἐπάγγελμά σου;
- 'Αναμφίβολως.
- Τότε σε συγγαίρω, τὸυ εἶπε ό βασιλεὺς και σινέχισε τὸν δρόμο του.

Πρὶν προφτάσει όμως ν' ἀπομακρυνθῆ, τὸν ἐφώνασε και τὸν ἐσταμάτησε ό δικαστῆς, ό ὁποῖος, με τὴ σειρά του τώρα, άρχισε να τὸν ἐρωτᾶ:

- Και σὺ, παλληκᾶρι μου, για πές μου τώρα, ποῖς εἶσαι;
- 'Ο Γουλιέλμος στην ἀρχὴ ταράχηκε, ἔστερα όμως, νομίζοντας δι αν ἐδήλωνε τὴν πραγματικῆ του ταυτότητα, θα ἔφερνε σε δύσκολη θέσι τὸν ὀμιλητῆ του, εἶπε ἄδιάφορα:
- 'Εγὼ εἶμαι ό βασιλεὺς τῆς Πρωσίας.
- 'Η ἀποκάλυψις όμως αὐτὴ φάνηκε δι δέν ἔκανε καμιά ἐντύπωσι στὸν Οὐγγρο, ό ὁποῖος με ὄλη του τὴν ἀπάθεια τὸν ζαναρωτῆσε:
- Και εἶσαι εὐχαριστημένος ἀπ' τὸ ἐπάγγελμά σου;
- 'Αναμφίβολως, μουρμούρισε ό Γουλιέλμος, ό ὁποῖος εἶχε ἐκνευριστῆ πειά με τὴν ἀδιαφορία και τὴν ψυχραιμία τὸυ Οὐγγρου.

— Τότε σε συγγαίρω, εἶπε ό δικαστῆς χτυπώντας με ἀπολικῆ ἐγκαρδιότητα τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα στὸν ὄμο και σινεχίζοντας τὸν περὶπατό του.
Κόκκαλο ό Γουλιέλμος.

